Weöres Sándor: Halotti énekek
II. Az idők folyama...

(A sírhelyen elmondta: Bagossy László drámapedagógus)

Az idők folyama
kiszáradt köröttem,
szélvészek rohama
megtorpant mögöttem.
Kinek képét hordtam,
tekintse, mi voltam
s ime mivé lettem.

Lám, szikkadt az ajkam,
mint az ó-kút nyáron,
lepel fekszik rajtam,
mint hó a határon,
évek fordulását,
szerencse hullását
többé sose várom.

Ó de balga voltam,
kincs után futottam,
mennyit robotoltam,
míg idejutottam:
más hazába térek
és a földi fénynek
nincs vására ottan.

Kővé vált szemeim
többé nem mozognak,
szűntelen könnyeim
lelkemből buzognak:
te irgalmas Isten,
érdemed segítsen
a vészbe-jutottnak.

Az idők folyama
kiszáradt köröttem,
szélvészek rohama
megtorpant mögöttem.
Kristály-fény az égen,
társaid körében
világíts fölöttem.